

Подршка ниоткуда

Сви знамо да држави Србији баш не цветају руже. Летимичан поглед на земљу са значајним парчетом територије под страном војном управом, чија економија у потпуности зависи од стране милостиње, којом влада једино корупција, а чија влада контролише само оно што не би требало да контролише (судове, медије и, добрим делом, опозицију), довољан је да се утврди да Србија и не представља најславније поткрепљење теорије државе и политичког дискурса. Али када над судбином наше несрећне земље у глас зајадикују сви они које јавност годинама препознаје као највеће подриваче државе, саботере општег интереса и деконструкторе друштвеног дијалога (што је јасно исказано на свим досадашњим изборима, на којим турбо-западњаци и евроултраши никада нису успели да се одлепе од изборног цензуса), природан је осећај да „нешто ту није у реду“.

Наравно

да много шта у нашој земљи „не штима“ (ако ишта уопште и штима), али када се за *државу Србију*

једноумно забрину активисти ЛДП, НВО јуришници и уопште коментатори *антидржавних*

и

антисрпских

електронских страница и блогова, онда ту нешто

ванредно

не ваља.

Шта је повод овог медијског једногласја, које за свој лајт мотив, поред уобичајених напада на Цркву/Академију/србочетнике/десничаре/НСПМ, имају управо тему „пороза државе“, у ствари дисолуције и губитка ауторитета јавних институција, те краха грађанског друштва? На први поглед, рекло би се да је у питању незадовољство експлозијом уличног насиља до кога је дошло на улицама Београда последњих дана, а које је наизглед потпуно неконтролисано и не бира мете и средства. Ако гледамо емисије на многобројним приватним медијским сервисима европодобних и урбаних грађана Србије, које се баве проблемом спортског хулиганства (и примитивизма, и (ултра)десничарских организација), може се стећи утисак да су наши вољени лустратори и еврореформатори забринути над истим стварима над којим и ми, обични, нелустрирани, неререформисани и неевроприподобљени грађани. Ако ништа друго, овај наизгледни консензус око „отпора насиљу“ извор је доста збуњености и нејасноћа у јавности, која просто не зна како да реагује.

„Поворка поноса“ и приватизација политичког

Теза о „поразу државе“ и изненадна потреба за чврстим ауторитетом власти код наших малобројних ултралибералних суграђана (са многобројним минутима медијског присуства), може се термилошки утемељити у отказивању „Параде поноса“, која је изазвала почетак праве хистерије међу овом политичко-друштвеном групацијом, а која је ветар у леђа добила са даљом експлозијом насиља на београдским улицама. А шта се ту, у ствари, догодило? Министар полиције је изјавио да анализе показују да не постоји могућност да се хомосексуална парада одржи у центру града без избијања незаустављивог насиља. Организатори су одбили да поворку одрже на другом месту, где би се *њихова безбедност* могла гарантовати, из разлога што је њихова једина потреба била да своје политичке ставове и друштвене назоре

набију на нос

грађанима који су, углавном, сагласни да не желе да буду сведоци њиховог политичко-сексуалног перформанса.

Одсуство спремности да се *по сваку цену и без обзира на последице* пружи полицијска заштита догађају који је у грађанству масовно доживљен као дрска провокација и шамар у лице, у западњачким и европејским круговима хорски је оглашен за

пораз државе

. Другим речима, чин министра полиције, којим се забрањује

скуп опасан по безбедност грађана

, односно којим се

угрожава јавни ред и мир

, за који би се сваки његов колега, који се не би налазио под неиздржљивим медијским и ко зна каквим још притисцима, одлучио без двоумљења знатно раније, дакле чин пре свега разуман и одговоран, узет је као „доказ да Србија више није држава“, односно да у нашој земљи „ауторитет државе не постоји“.

Потреба да се отказивање параде хомосексуалаца теоретски захвати управо као „пораз државе“, може нас доста научити о томе како медијски најмоћнија и код ментора са Запада најомиљенија политичка групација у Србији доживљава „државу“, њену структуру, улогу и ауторитет. Србија би, наиме, „доказала да је држава“, да је своја средства физичке силе ставила на располагање друштвеном хиру једне гласне, добро организоване и, да се не заваравамо, изузетно добро финансијски и политички заштићене мањине, а на рачун целог „остатка“ грађана. Пластичније, Министар унутрашњих послова би доказао да држава поседује ауторитет да је, упркос крајње недвосмисленом противљењу и *огорчењу* у јавности, омогућио да кроз центар града

прође шарена поворка окићена дугиним заставама, натписима „љубав“, „мир“ и „радост“ (на енглеском!), окружена са свих страна до зуба наоружаним припадницима жандармерије, оклопним возилима и воденим топовима, који би се постарали да буде буквално *поломљен* свако ко ово „весело друштанце“ не доживљава као украс града, већ баш напротив. С обзиром на бахатост и ароганцију организатора, могло би се од њих очекивати и да од жандармерије затраже да грађане Старог града построје поред пута и *натерају* их да гледају поворку, како су хомосексуалци свима ставили на знање да „неће да парадирaju празном ливадам“.

Чињеница да једна мањинска друштвена група сматра за своје право да узурпира и приватизује јавни простор и да целу државну полицијску службу стави у функцију *избацивача* са њиховог геј-партија на отвореном, а све то супротно вољи велике већине њихових суграђана, довољно говори у њиховом поимању демократије, државе и грађанског друштва. Истовремено, треба имати на уму да, *да се парада одржала*, био би то шамар јавности и клип у точковима политичког дијалога, будући да би утицајна мањина *принудила јавне институције да сузбију јавност саму*, како би они могли да остваре своје индивидуалне, приватне прохтеве. Група која је закукала о „поразу државе“, у ствари се понела као размажено дериште које је добило пацку јер је канцеларију свога пребогатог тате доживело као властито игралиште. Јер, ако нас је ова епизода са „Поворком поноса“ нечему научила, то је да потпуно оглушење државних институција о грађанску вољу и јавно мњење доводи до срозавања ауторитета тих институција, а ово увек води у нереде, насиље и неправду.

Врела, врела јесен, или, неколико згодних случајности

Јасно нам је, дакле, одакле *потиче* најновије огорчење западњака и европејаца државом и њеним институцијама. Али *коју улогу* игра њихово јадиковање у тренутку када се скуп догађаја око неодржане параде расплиће у спиралу уличног насиља, увођење својеврсног полицијског часа и лова на вештице, чије мрачно деловање стоји у корену претварања „најперспективнијег града југоисточне Европе“ у место у коме више није безбедно ходати улицом, ко год да сте? Је ли *заиста истина* да су шовинистичке, неонацистичке и србочетничке организације постепено расле у

недрима демократске Србије, која је цветала из године у годину, приближавајући се плодном тлу Европске уније и вечном сјају бриселских звездица? Је ли могуће да су силе мрака (и то, ни пет, ни шест, него они исти

нацисти

, за које смо мислили да смо их заувек протерали из земље '45. године) све ове године прикупљале снаге и нанеле

држави

одлучујући удар у тренутку тријумфалног окончања њеног „дугог марша“, уписивања њеног имена на Белу шенгенску листу и првог „Белгрејд прајда“?! Звучи ли ово неке вероватно?!

Да би распетљали овај чвор, морамо обратити пажњу на пар занимљивих преклапања догађаја. Талас насиља почиње два дана пред заказану хомосексуалну журку, и то тако што група маскираних и наоружаних људи, у сред бела дана, у самом центру престонице, зверски убија страног држављанина. Последица овога није само отказивање „Поворке поноса“, него и општа забрана јавних скупова, као и поступак гашења низа организација којима је заједничко само то што представљају политичку претњу по актуелну власт. Истовремено, ова забрана коинцидира са групом догађаја која је најављивана већ *више од пола године*, а то је јесења плима грађанског незадовољства катастрофалном политиком вођења државе након удара глобалне рецесије, коју је власт до сада избегавала углавном краткорочном куповином времена на рачун дужничког ропства наше деце и унука.

„Врела јесен“ је у Србији *најављивана месецима*. Она је последица политичких разочарања, неиспуњених обећања, али пре свега

катастрофалне унутрашње политике

, која је земљу довела на руб економског суноврата. Месецима смо слушали упозорења аналитичара, теоретичара и опозиционара да „од октобра крећу штрајкови, демонстрације, нереди, и ко-зна-шта-још“. „Ко-зна-шта-још“ смо дочекали, и заиста, мало ко од нас је могао очекивати да ће то бити управо претварање наших градских улица у постапокалиптичну ратну зону. Међутим, за штрајкове, демонстрације и нереди, власт се изванредно припремила. Нови закон о информисању, пооштравање спровођења закона о окупљању грађана, а затим и

забрана

јавних скупова, у питању је чврста мрежа која би требало да омогући владајућој елити да своју клинички мртву земљу довуче до „нулте тачке“ ступања на шенгенску листу, након чега предизборна кампања може да почне. А у предизборним кампањама, знамо, дешавају се чуда.

На чију корист?!

Да би се одредила нека ствар, или пружио одговор на неко питање, говорио је Аристотел, потребно је одредити *четири узрока* те ствари, односно поставити четири потпитања на основно питање. У случају насиља на београдским улицама, два од четири узрока су позната, о једном се шпекулише (и манипулише), а о једном упорно *ћути*

. Јасни су „формални“ и „материјални узрок“, односно, сви знамо да је насиље попримило

облик

навијачког хулиганства, као и да су његови носиоци (грађа, материја) разочарани и огорчени млади људи, без нарочите друштвене перспективе, а склони агресивном понашању.

Нагађа се

и лицитира ко су подстрекачи и наручиоци немилих случајева – при чему се управо либерални и другосрбијански ауторитети и медији, иначе толико резигнирани „непостојањем државе“, просто утркују у денунцијаторству и потказништву у најбољој традицији ИБ-а, макартизма или стаљинизма. Истовремено, нема могућности да се јавно проговори о томе

на чију корист

иде ова експлозија насиља и

ко профитира

из оваквог развоја догађаја (тзв.

causa finalis

).

О томе се не говори, зато што је очигледно да су профитери управо они који сnose сву одговорност што је држава доведена у овако јадно стање – припадници политичке елите (практично цела власт и опозиција), лупешка олигархија, коју економска криза није дотакла јер се они никада економијом нису ни бавили, већ искључиво распродајом државне и јавне имовине у бесцење, и, наравно, иста ова либералистичка мањина, мегафон страних интереса у земљи и дежурни заступник идеје да би у Србији све било сјајно, када би се елиминисао њен основни проблем – око 80% њених грађана. Довољно је неколико криминалних испада и, једним потезом министарског пера, сви непријатељи режима и његових субаша и кабадахија бацају се у исту корпу са хулиганима, дивљацима, убицама и осталом жгадијом, са којом се „зна како треба“. А ко не зна, може погледати више него креативне предлоге наших суграђана ултразападњака.

„Наша“ и „њихова“ држава

Ту долазимо до онога што нас је све време мучило – до питања је ли могуће да су евроултраши, НВО каубоји и илуминатори тмурног српског неба, за које смо толико навикли да буду само један од многобројних проблема ове државе и друштва, „овај пут у праву“? Је ли могуће да се, можда први пут откако смо заједно са њима на друштвеној сцени Србије, ми потпуно слажемо око нечега? Грађани резигнирани смрћу и повредама у београдском насиљу склони су да стекну такав утисак. Али неразумевање и неслагање тешко да је и за јоту исправљено. „Држава“ која је изневерила *њих*, није иста „држава“ која је изневерила *на*

с
Њихов проблем са „државом“ лежи у физичкој немогућности владајуће елите да заштити њихове политичке хирове и социјалне каприце. Проблем који њихова „држава“ не може да реши смо

ми

, сви ми који мислимо другачије од њих, сви ми који не одобравамо њихове политичке платформе, и

поготово

сви ми који истичемо да је њихово политичко и друштвено деловање штетно по народ, друштво и –

државу

. За њих смо сви ми само „они други“, они-који-нису-са-нама, силом ствари они-који-су-против-нас, и у њиховим очима нема разлике између убице са ћускијом у руци и фантомком на глави на једној страни, и покрадених радника, изневерених грађана, опљачканих сељака, или просто противника (пропалог) неолиберализма и (уздрмане) америчке хегемоније на другој страни.

Не, теза о „поразу државе“ није политички поклич, који истиче да је *држава Србија* протеклих

двадесет година

служила као логистичка служба за богаћење и криминалне активности оних најгорих у нашем друштву, који позива на одговорност политичаре који су свој народ са друге стране републичких граница препустили на милост и немилост ондашњих елита, који протестује што је државна администрација упорно и континуирано радила

против

, а не

у

интересу својих сопствених грађана. „Пораз државе“ не значи да су институције Србије *одговорне*

за распродају народног богатства, издају народних интереса, унижење народног достојанства, потпуно уништење државне привреде и бацање највећег дела становништва у беду и сиромаштво, све на рачун месних олигарха и међународних колонијалних управника, који ће моћи да лупе још једну рецку, док се успињу на лествици међународне бирократије. Држава Србија није „поражена“ зато што је раскомадана, опљачкана и унижена. Она је „поражена“ зато што њени грађани још увек имају могућност

да политички казне

, а ко зна, можда након неких темељних промена, и

судски гоне

све оне који су их довели у ово стање, а на чијем челу стоје многе од перјаница ултралибералног покрета.

Било би јако занимљиво наћи једну особу из ове шаролике политичке менаџерије, чија су уста пуна грдње на рачун државе и народа, која *није профитирала* од стања ствари у земљи у последњих десет година. Наравно, њихов апетит је неутољив – сви би они, према својим речима, „у некој другој земљи“ били милионери и медијске звезде којима би обожаваоци љубили земљу по којој ходају.

Они

, наравно,

нису задовољни

. Али су сви одреда од ове

државе

добили своја места у дипломатским мисијама, фондовима различитих министарстава за подршку рада НВО на друштвенкорисним или уметничким пројектима, или, у најмању руку, простор у медијима за све оно што против државе и народа имају да кажу. У

победничкој

држави за њих не би било места. Сви су они вишеструко зарадили на поразима Србије, сви су стекли своје пријатељско тапшање по рамену „тамо, у Свету“, тако што су неумољиво и немилосрдно шутирали своју оборену земљу и унесрећени народ.

Поражена држава, и само поражена држава, њихова је хранитељка, мајка и крава музара. Њима ниједан од наших пораза до сада није сметао. И стога свако рекламирање „пораза државе“ од њихове стране тешко да може имати икакве везе са добром Србије и њених грађана.

„Грађанске снаге“ против грађана

Напротив, циљ њихове кампање јесте *криминализација политичког* у Србији, стављање ван закона сваког облика активне борбе против

тлачења

и

угњетавања

, били њени носиоци конзервативци или комунисти, хришћани или антиглобалисти, незапослени радници или скупштинска опозиција. Видели смо ту стратегију након убиства Зорана Ћинђића, када је покренут највећи талас државног терора у посткомунистичкој историји земље, за који нико још није одговарао. Ултралиберали су данас, као и свих ових година, само викачи

стварних

(страних и домаћих) господара Србије, који су свој мрачни (ван)политички ауторитет стекли управо на свим

поразима

наше земље. А управо је њима, као и њиховим размаханим сателитима, јасно да су ствари напрегнуте до тачке пуцања, те да ће крава музара или да цркне, или да се ритне.

Дошло је време лома. Нико у овој земљи не зна шта ће од ње остати догодине. Тешко да је било тренутка када је њу оптерећивало више политичких грешака и духова прошлости истовремено. „Дотакло се дно“ и „овако се даље не може“. Некима у политичкој елити је ово јасно и они схватају да су исцрпили све начине одржавања на власти, а да истовремено раде у интересу свих, само не народа. Други, опет, као да губе оријентацију, западајући у хистерију зато што из земље коју су тако успешно цедили годинама, више не могу да извуку ништа. Нема потребе напомињати да они први имају политичку будућност у овој земљи, а они други је немају. Али *ми*, грађани, имамо своје право да *и једне и друге*

позовемо на одговорност за грешке (и злодела) које су починили до сада. Одбацавање државног ауторитета и проглашавање њених институција за непостојеће јесте

директни позив на насиље

и одустајање од политичке борбе као такве. То је природне стратегија за све оне који (мисле да) иза себе имају такве инструменте физичке принуде, какви су НАТО или Европска комисија. Истовремено, то је једина ствар коју грађани Србије, у свој својој резигнираности и очајању, не смеју себи да допусте. Ако се своје државе нисмо одрекли '91, '95, '99, нити '08, нећемо то учинити ни сада, нити ћемо насести на провокацију оних, који су од одрицања од своје државе учинили животни позив. Ако допустимо себи да одбацимо ауторитет државе Србије, који је једино што нас на овој ветрометини може одржати, и ако од политичке борбе против оних који су нас колонизовали, опљачкали и унизили начинимо уличну тучу, без циља, идеје или принципа,

тек тада

ће моћи да се каже да је наша држава поражена до тачке у којој она престаје да постоји. Ово је, наравно, расплет догађаја који многи прижељкују. Али „пораз државе“ Србије неће наступити када од ње дигну руке „грађанске снаге“, него

грађани

. А дошло је крајње време да појам грађанина поново добије на политичкој тежини. Упркос свему.